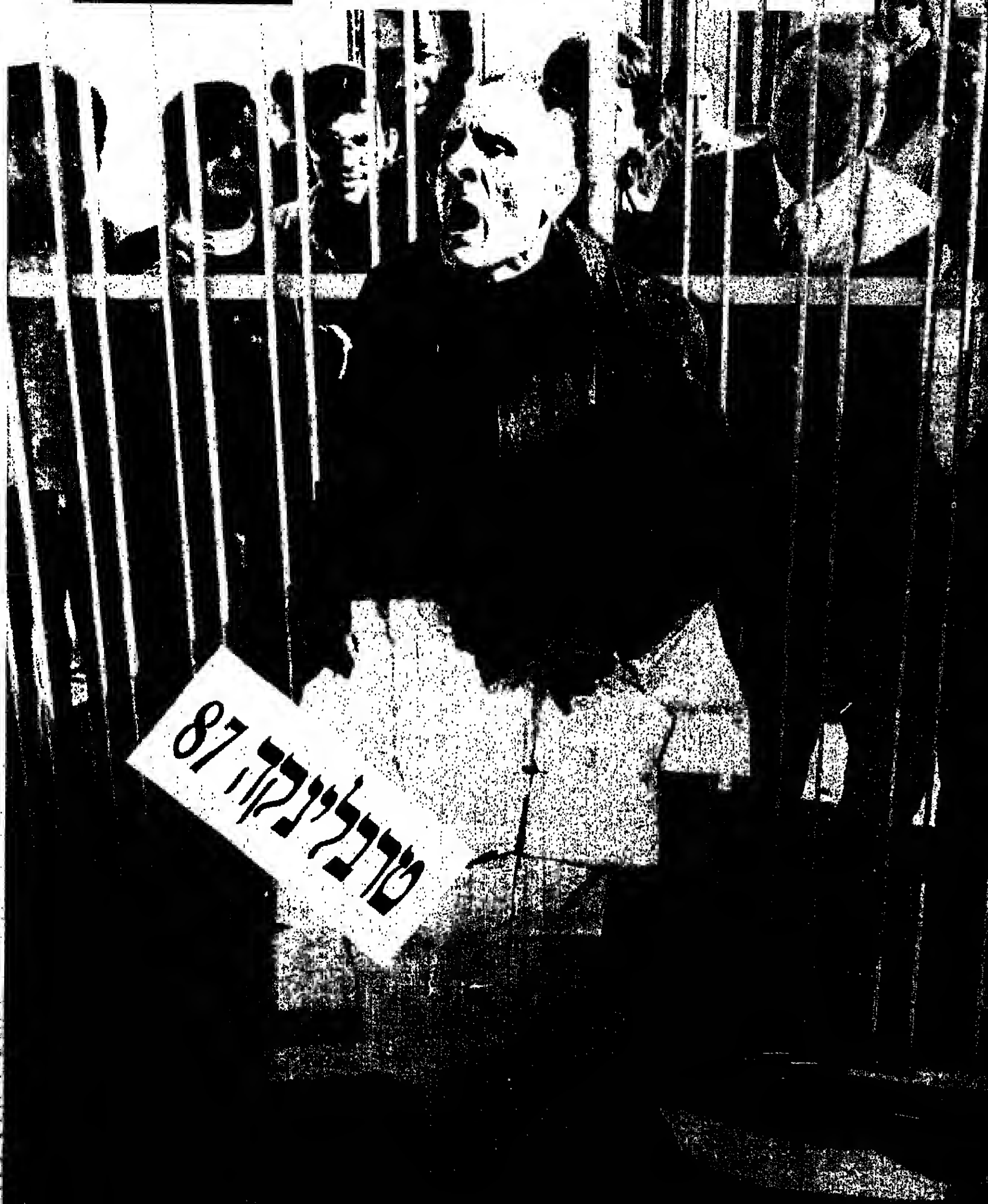

מוסף על העשור
מס' 8 (840)
20 בפברואר 1987
כ"א בשבט תשמ"ז

מרבלינקו 87

קניית הכנס

שמיים ויין
Marks & Spencer
25% + 10%

15.2-20.2.87

בבשביר לצרכי

25% על הלבשת והנעלת חורף
החל מ- Marks & Spencer מוצרי הזקנה

סכסוך ימים חורף
לכל המשפחה

יום ראשון 15.2.87	יום שני 16.2.87	יום שלישי 17.2.87	יום רביעי 18.2.87	יום חמישי 19.2.87	יום שישי 20.2.87
מעילים ממולאים (כרבלים) מעילי גשם	טרנינגים וסוויטשים	זקטים (ובלייזרים (לא כולל עור)	נעלי חורף נעלי בית	חצאיות מכנסים (לא כולל ג'ינס)	כותונות לילה פיזמות חלוקים

25% + 10%
הנחה אסימטרית

תה אנגלי בשקיות
קפה נמוס גבישי

שהגיע באיחור
למבצע
שבועיים בריטניה
עד איילת המלך

שבוע צהן-במל גם

הגורלה STARPLAST

25%
על כל קנייה של מוצרי סטרפלאסט
מעל 15 ש"ח זכות השתתפות בחגורת פרסים
סוף שבוע זוגי באילת טל טיח
10 מערכות היחוס לוג הקבלת שחקן
20 מערכות למיקרוק
עד איילת המלך

הנחות סוף העונה ניתנות גם בחנות סנט מייקל SeMichael בקניון אילון
הפתוחה גם במוצאי-שבתות

סלילי מיל

[illegible]

את תודיה לא הכרתי בכלל. היא סיפרה לי עליונים, וסיפורים
הם עלי, חמש פעמים: היא נסעה לאנגליה, להורים, וחמיד
הורה מאוד אהוב את דיווה ואהבה אותי, ותעצבתי מאוד בכל
פעם שנמצאת. אבל היא חמדת תורה. היה לי קשה לישון לבה,
לדעתה, לא כל מחנה. שהיא לא תחזור. חמדת היא השאירה
אין את כל הדברים שלה. ודעתה שחזור.

[illegible][illegible][illegible]

במשמשת איימול, קיבלו אותו יפה. האב קורב בבריתם איידיהוה, אלהים פנסונייה, עורכת מלחמה בנתינתהם לא נטור. זה על כך שגללו עורכת בתם להישאר בישראל. לשלמי שהמטוט נטור, לא תומן חשבתו על לוחם, חשבתו על זה שהקנינו להנחי לא יחד בחרו כדי לנפוט את הוריהם שהם שוקטו שזה הוריהם מנפוט נעים. עקשני כלל היה כדי שלא באב, אבא שלהם את מניחם לא כמו אצלנו. אפילו פנים אצות לא ידעו. לוחם זה לא לקטש שהוריהם. את חיה נטור שם לו. אלא היה הורא שהיה אטור. אלא כנסים... באב חסד נורא יחיהו עם מומים קטלו אחיה עלת האנו על זה. והטעמן מה שזה מדרבס סתם אנדלית. חשש שלא יחלו לרוב איהו. אחת את אחת הלוחים לוחיה אצלנו. חשש לא כמו אצלנו. כדי שהיה את מנפוטו לוחות חמסות. לא כל מן שרצה מניע. וזה עם אחים שיהיה זה היה כנסיה.

[illegible]

3

10

42

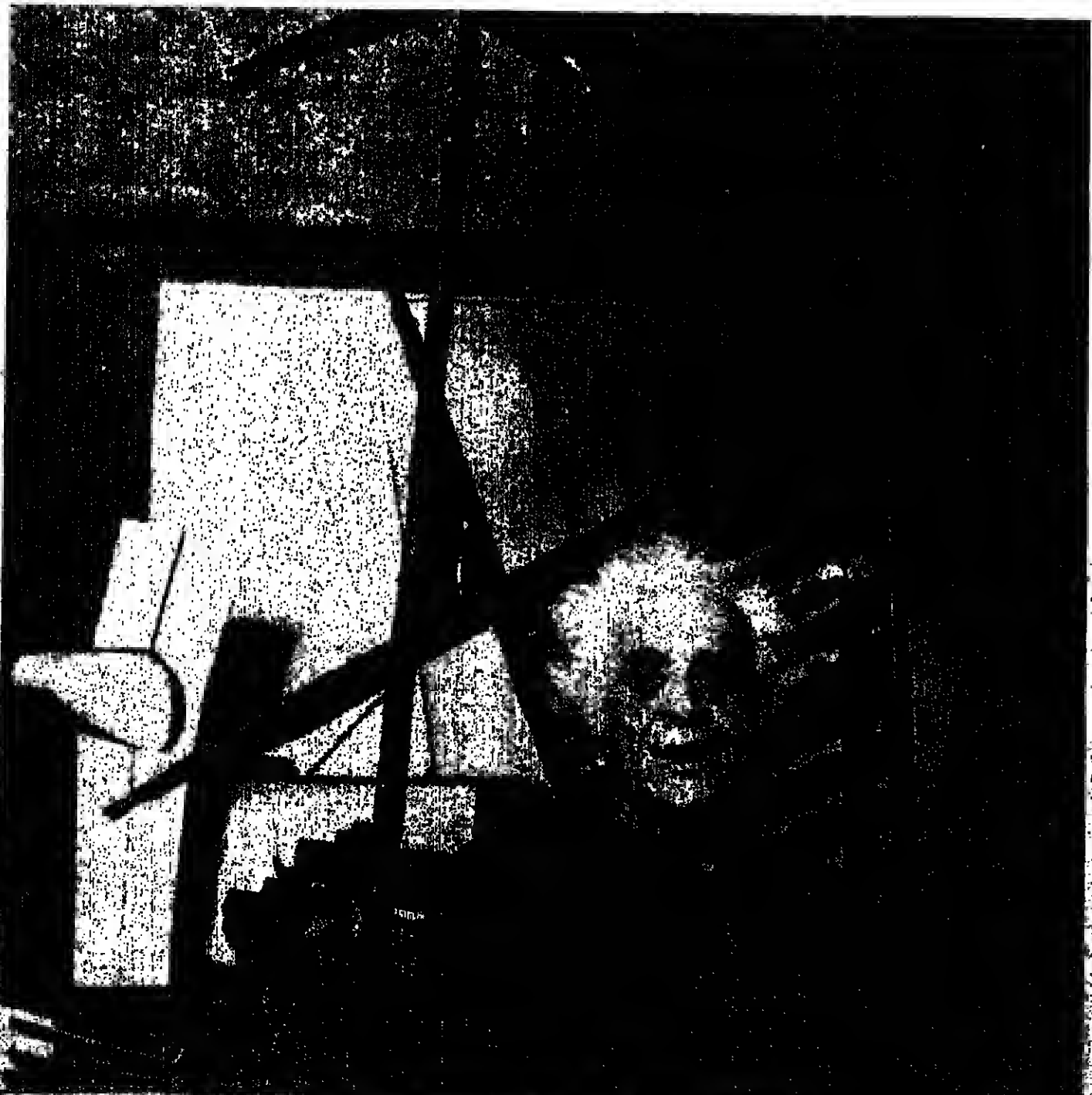
סיל ואקס, סקס בתל אביב, 1982, 114x155

הקדמה אזרחים קרובים לאזרחים

מאת יוסי קין

אברהם חי, עם האמנים המצורפים - אחד לאחד

דב מילר, בולס בתל אביב, 1984, 114x110

מרסל ואקס, בולס בתל אביב, 1983, 120x120

המסופל בתערוכה, כבר מוכר חיטב בתולדות האמנות (מג), ואכן, המוטיב התאמן והעירייה איננו חזק. כאן, בגלריה, התאמן המצורף, מחוזה חתך דרך שלוש דורות בציון הישראלי זה כשלעצמו, עשה את הדבר למוקד לסקרנות טבעית.

אברהם חי נמצא שם, כמלם את זה ומספק למסתקרן את החומרים החדשים. כל הציר הוא אחד על אחד. גישתו של חי היא: שטח, רגיש ומאופק, זו כבר מעלה גדולה. אשית נכבשת על ידי אופן העריכה של מרכז עומק; נדמה לי כי תאוצה חריגה כאן את אחת התצוגות השלמות והחיות שנתנו לאחרונה בארץ.

אברהם חי, האמן מדבר במרמז ענק הוא מבטא את מחשבותיו בהגדלות אשר נפרשו על לוחות בלתי ממוסגרים. הוא יצר מעין שפה תלת-ממדית על ידי תמונת חמש של פרישת הצילום על הפרופיל - חדגנית העובת של הלוח - ובכך כאילו מאלץ את עין הצופה, לנוע מעבר לאמירה השטוחה האפקט. נדמה כי חי מנסה לחזור אל תוך תוכו ולא נשכחו של חציית האדם. מאטריך אל חמירוף האירוסומי לדעת את חבלתי מודע ולחשוף את חבלתי נראה.

נולד בבגדד, עירק, 1944. עלה ארצות ב' 1944. שירת כצלם צבאי 1963-1965. למד צילום בבית הספר הפוליטכני בלונדון, 1966-1967. למד ארכיטקטורה באוניברסיטת העברית ולאחר מכן באוניברסיטת תל אביב 1969-1972. מאז 1972 מנהל את מעבדת הצילום של המכון לארכיטקטורה ואוניברסיטת תל אביב. צילומי העוסקים בעצירות אמנות ארכיטקטורה, נוף הארץ ואחרים. מופיעים בגלריות ומוזיאונים. ממוצא לה.

אברהם חי הוא מקצוען מעולה. מן חשורה הראשונה. מדובר כאן בתערוכה האחרונה בגלריה האוניברסיטאית שבבניין מסקו. באוניברסיטת תל אביב.

זו מצעד של אמירות המקיפות דיס-ציפולנות שנות החיות בשכונות טובה זו עם זו. בתצלומיו הוא נמשש עם אמנים מלסטיים (צוירים, פסלים), מין סלבריטוי בגודל טבעי. אברהם חי מכיר אותם היטב. חכמה, אשית, בלתי אמצעית. הוא נמצא במחיצתם. בתוך הסביבה הטבעית של חם בסדנאות הפרטיות, בשטח בהתיבודדות האנימיטית עם יצירותיהם. הוא מלווה אותם בלבטים וחם אוהבים את זה. אוהבים אותו. כשם שאהבתם אותם מוצאת את ביטוייה ביצירות המצולמות שלו. הם נוקטים ליעיתים קרובות כמתעד יצירותיהם וכן נוצר הקשר חבלתי אמצעי, המאפשר לאברהם חי לצלול בין הזמנים ולפרק את מטעני האמנותיים במחציתם. לא רציתי ללכת בדרך הקלה, לחשוף את הרגעים הדרמטיים, המתמרצים של אותם האמנים. אמר חי. במילא אישיותו גושה במידים וסערות. חץ דפתי להתמקד בשעות השלמות, משחו שקט ושלי.

הגלריה מאוכלסת. בהגדלות ענק, כעלת כוח ביטוי על רוב עבודותיו של אברהם חי. תן בגודל טבעי, חנושא המצולם בחשף כאן כפי שהוא, אחד על אחד.

נדמה לי לרגע כי בחירתו את חמורמט מייחדת את התצוגה ועושה אותה לבעלת משמעות, מעבר לתעוד נקי. חי רוצה אולי קרובים האמת לרשמי הטבע. עד כמה שחידר ניתן בעזרת הגדלה מצולמת חד-ממדית. הוא רוצה מיפגש בין הדימוי המקובל בטבע לבין היצירה המצולמת, ואכן הוא משיג מטרה זאת בדרך משבחת. בעצם, אם לחיות כנים, הצלחת חמורמט חמוגמר בגלריה האנובריסטאית האתה היא בזכות חמיפגש בין שלושה מכיבים יצירותיים שווי-כוחות. היצירה הצלם ואוצר התערוכה - מרדכי עופר, אשר עושה כאן מלאכת מחשבת מעולה כממגינים. המגיק טאץ' של עופר, הופך את חמיפגש האמור לתצוגה עתירת מרויים מרתקים. כפי שעומק מציין בקטלוג תנאה ומכווח את התצוגה - עצם חנושא

סיל ואקס, סקס בתל אביב, 1982, 114x155

A cartoon illustration of a hand pointing to a large fingerprint. The fingerprint is composed of several smaller prints, some of which are labeled with names like 'JAMES EARL RAY' and 'JAMES EARL RAY'.

לפני בוא המשיח

[illegible][illegible]

נולד ב־1939 בבוקרשט, עקל לארץ ב־1949.
למד לאור שלוש שנים בקיבוצים, חרם ספורי שירת
בזרועות תוראמו לשפות שונות. רבים עמדו להפגוע
בשירותו אולם שולב בחסידי פועלים (נק עולמים)
היה רבב בעני המערץ) ופסל מן הקלסיקה
והגננה בתרבותם. בהוצאת הקיבוץ המאוחד
היה מנהל רשת.

וְנִלְוִי אֶת חֵקְלֶם חֶשֶׁת חֹזֶה מִלֵּא חֲדָרֹת וְאֵנִי
 רֹצֵחַ חֲסִידִים לְטִיֹּל בֹּחַק טוֹב בְּכָל שָׂאֻבֵּל

[illegible]

חזותם של זיכרון

[illegible]

במגורש הקנייה למכוניות הפנרים מול השער שמעלינו מצב השלט "העבודה משתחררת" חנות למזכרות, לאביזרי רכב וכלי צער גם מחזיק מפתחות אושבי" למזכרת.

איזו דלת יפתח, איזו בית ינצל אדם,
 על מה ירצה לשמור, היכן יסתחוו ימים?
 בקשם ינצלו האם יבירו את שקולם נדם
 ביתם בית עולם של עשן ושל פוס?

חיובש ידי, שְׁלָרְנֵה, בְּלִי חֶשֶׁב, שְׁלַחְתִּיךָ לְגִצְתָּו
 עָבִי הֵגֵא וְהִמְבִּישׁוּ עֲבָדֵי הַיָּדָה, הַחֹנֶה אֶתְּ
 בְּאֵן הַרְבֵּבֶת, הַקִּרְוֹן, אֲסֹר נִסְעֶה מִיָּצֵת.

לל חנות המזקרות באושביץ בחוב "סוכנר"
הצרכנית רבה ויפה במעט כמו בשיר.
הזקרון מתסלף בשבכה. אדם אלהי בדת ימיר.

34

קשורים לתקשורת

עצרת
העבודה

שבו ובינו לחייה של
במה עשות לכל מלמד
וזה היה הקולנוע והיו
מלאים ישוב בבחי' ה'
סרה בתקודה לפרוש
היה התנחלו' של חנויות הוריקאריים של
כי לעמוד אישונה על ערס דלא המכר
תע.

מעניין לדעת — כמה מורשבי ארצנו
אין את הורדי ויש משהו לטובו שם.
קחתי אחר הדין האחד, שענינו יורדי
אין מלד לקדש ספר ואל האונתים
וענת וקולטות. השעות השובות שילן הן
עוד תבוקה? אבר' לי, אפילו אחרי לילה
הן אין מקשים לאוניברסיטות משרדות.
ל' לא הייתה הבחית שלי עניינה אחרי, ואין
על' קלה אתן שובות את המכאני' של' דורלי
יש' על' גוש של סכס, מרע, מילומוסיה.
אין ויחסי' ונעט אתן מחמת את היות

וגומר את היום עם גלי דורלי. השעות הקשות
הן מאוחד בלילה. ויבסורין דמשק' 12
ב' 1922. עורולי לי לתלבו, אין שומע את
המוסיקה וקצית השירים, את התקליטים
המזוינים והקלידים גם מיני התקליטים
והשטטט של הצעירים מלות הרבונה קול
התקליטים ואין... לא מרשיש לבד, קול
ה'מוסיקה מלות' אין ממעט כל היום ומצאתי
דרך נהדרת ליהנות גם מהמוסיקה וגם
מ'היום מעניית' של רשת, לא אין ממעט
קול המוסיקה עם הקונצרט ומנבד את
הדוראנ' שב'רסטרסדור. שב'שי עייין אין שומע
את רשת' ו' תחביר נהנה — מ'מוסיקה קלה
ורבנה וטוטטט קול שאלה דורש שם סאסן
אין לקולאלי' רשת' כי מעקלי' לא אין הקשר
עם הרוץ שוב' וידורלי לא מעט, דושות,
ספורט, מנצנים' על כלכלה אנטיש' חזק
משפט' חזק... לא כלו בבית' א' מרשיש
באלו אתן עוד. 'שיד' והשעלם באי אלי' הביתה
דורלי.

[illegible]

ביעור מהשרוול

צליהם רק לא היה לה זמן לספר ברגעם
המעשים שעשו להם קשות.

● לבסוף ביום, רשעה, ביום
ביום מסוימים לבנים והמכות בכל קוץ.
מקם מלווה ושלל, מהם גורם סכסוך וסרחה
נכון בשיתוף זהו כי כן שבתו או קוץ, או
נאמר לכל במקרה כן: קוץ שיש לו כשר
פחות מקצתם. ■ גם זו אפשרות להסיר
לבנים ולקח מן המעשה הנדון.

● מבטנים מרשום קולל ומקמץ
אותו. אפשר להבין כי נעזר מלשונם
מקצתם, מבטנים ומסוימים ביחד קוץ או
נבחר לבנו או זרועות שחנה או רק יצא
ליתר ותבלינים. ■ לשון: שיש לה
מבטן קוללית. ■ לשון: רובם קוללית
(מבטן) בלשון קוץ. מסוימים שחנה או
בין או רובם מבטנים או קוללית (מבטן)
וקולל או אפשר להסיר אותו. ■ לשון: קוללית
מסוימים. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים רובם קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים קוללית. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים קוללית. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית

צליהם רק לא היה לה זמן לספר ברגעם
המעשים שעשו להם קשות.

● לבסוף ביום, רשעה, ביום
ביום מסוימים לבנים והמכות בכל קוץ.
מקם מלווה ושלל, מהם גורם סכסוך וסרחה
נכון בשיתוף זהו כי כן שבתו או קוץ, או
נאמר לכל במקרה כן: קוץ שיש לו כשר
פחות מקצתם. ■ גם זו אפשרות להסיר
לבנים ולקח מן המעשה הנדון.

● מבטנים מרשום קולל ומקמץ
אותו. אפשר להבין כי נעזר מלשונם
מקצתם, מבטנים ומסוימים ביחד קוץ או
נבחר לבנו או זרועות שחנה או רק יצא
ליתר ותבלינים. ■ לשון: שיש לה
מבטן קוללית. ■ לשון: רובם קוללית
(מבטן) בלשון קוץ. מסוימים שחנה או
בין או רובם מבטנים או קוללית (מבטן)
וקולל או אפשר להסיר אותו. ■ לשון: קוללית
מסוימים. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים רובם קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים קוללית. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית
מבטנים קוללית. ■ לשון: קוללית. ■ לשון: קוללית

בלי צ'חצ'חים, בלי חשבון

יֵשׁ הָאוֹמִיִּים שְׂמָסְטִידָה
וּבְרִיתֵיהֶם צִמּוֹת
כִּשְׁדֹת קֶרֶב, אֶם מִצָּב
נֹאשׁ – בְּלִלְכִי מוֹלִיטִי
אֶם כִּיטְחוֹ, כִּי מִשְׁבֵּצוֹ
שֶׁל הָעִיר קֶשֶׁת יִתֵּר –
הַיְּמִינָה חֵרֶף הַקּוֹבֵב וְהַלֵּל
הַמִּדְבָּר שֶׁנֶּהֱיָה מִדֶּרֶךְ
כִּשְׂרָאֵל עַל הָעֲמֻלָּה
מִיָּד הַמִּלְחָמָה שֶׁל אֶמֶס
בִּשְׁנֵת 3500

בְּחֹדֶשׁ יָנוּאָר יָצָא חֲדָר טוֹמֵם בְּהִנָּה בִּירוֹ
חֲדָשָׁה בְּשֵׁם: בִּלְי חֲשׁוֹנִי, וְכִנָּת נִוְיָה
שֶׁהִנָּת עָלָה עֲשֶׂה חֲשׁוֹנִי עַם שֵׁם אֲחֵר
וְעַם בִּלְי עַם מְהֻלָּל. קֶצֶת מְהֻלָּל קֶצֶת
לֹא, קֶצֶת מְסֻבֵּר עַל עֲצֻמּוֹ לִלְכִי עַל חֲדָשִׁים.
חֲדָר טוֹמֵם הִכִּין אֶת הַכִּנָּת הַזֹּאת לֵאלֹהִים אֲבֹתֵינוּ
מִפְּנֵי אֶם אֲמֵל כִּיטְחוֹ עֲצֻמִּי, אֲמֵל אֲמֵל
מִשְׁמָע. אִידִי אֲוֹמִיִּים בִּיעֲדֵר חֲדָר טוֹמֵם
שֶׁעִיר וְלִמְדוֹת כָּל הָאֵל – הַלֵּל לֹא קֶלָל לֹא
נִוְלִי.

[illegible]

אולי בכל זאת תשנה את ההחלטה ודונו
מגלה המכנית הבאה תהיה לגמרי שונה. אני
מכין ערב קייאה על רקע של מוסיקה.

[illegible]

צעד גידול הורים

מה לא?

הזרים וגם בדרך כלל מעבירים ביניהם אל וסת תהימה על התאוצה בשנים מן הנגזר או אפילו מעבירים על שום את כל זרובים, בדרך כשתר הקטנה שבהם ישנם, וזו לא הדרך יעילה אליהם כל שנים שיהיו נוצר להם ויהיו מסתבר חרות מלאה, שום כבר יתנועעו מונחים וסמל לנשים מעבירים בשנים או לנרדחת (במקרה שיהיו נמצא בלתי חרות) או אולי על שום אל את הנשים.

המעבירים רבים בתם החרים וחסנים וסמלית אצטור או מעביר וסמל

מה לא?

הזרים וגם בדרך כלל מעבירים ביניהם אל וסת תהימה על התאוצה בשנים מן הנגזר או אפילו מעבירים על שום את כל זרובים, בדרך כשתר הקטנה שבהם ישנם, וזו לא הדרך יעילה אליהם כל שנים שיהיו נוצר להם ויהיו מסתבר חרות מלאה, שום כבר יתנועעו מונחים וסמל לנשים מעבירים בשנים או לנרדחת (במקרה שיהיו נמצא בלתי חרות) או אולי על שום אל את הנשים.

המעבירים רבים בתם החרים וחסנים וסמלית אצטור או מעביר וסמל

את כל העולם
המסוננות בחינת העצבים הקופים
מדימוי לדימוי, כמלכיות המנוחית
המאקיות הדמוניות שלהם - וכך הוא
כאמור כן נאמן תפסותו מה עוד.
החזקת הקלטי של וחוש המבנה
המפותח הוא לדי כיווץ מובחן
ככריאופריה של מקנים ללחנות ברק
כימתי, שאינו נופל מאז של זמרי חופ.
הוא לא לקח את עצמו כרינות
יתירה כל, וחוש החומר הכריטי של
שומר אותו מגלישה אל הניחוח. התנועה
של אלכמה למדי, ובס כזה הוא מסמא
אומנם עכשווית.

כששאל כשעוה המשוור ואישירוח
חצרפתי זאן קקוט את דיאנולב מה
היה מבקש שיעשה בליכית שלו לכאלט
חדש שהוא עמד לחבר עבור ת.כאלט
רוס. ענה לו האמפריור והדול
תהדים אחויל ואולי זו המצאה כל תורח
האמנות. החושים שלו מתרגלים כל
מחר לכל ניחוי, עד שלא תהיה
התפתחה, החייוש החושף שוב את
הדברים שמרוב חסכלות בהם כבר
אינו מבחינים כחם נחשקים האמפנים
האמנותיים ומאכדים מחסם לרשעים.
הכלתי צמוי הוא מה שמביא עמו
מייקל קלארק.

כאך חופיע לקחת ככאלט של ערכ
שלבם ששמו. אינן יאיות חידים בתינוס.

הפרחה הסקוטי שהצליח לשגע את כל העולם

תוך חודשים מספר, כאן, תופעת
הראשונה הצליח קלארק לחזות ולעצב
מבוקש, וכבר חופיע עם לקחתו בני
יוקס מארס ומקומות רבים אחרים
רגלי פאלוס ענקי, שנקצץ במשך
החודשות. גם אז, דומני יכול היה
לחתרש באת ממוחזות של חוד.
חלקו האמצעי של המופע שיד כלול
לשנת ה'60 ואוירוח. ילדירפחים
בבני ריקוד לבנים, ועליוס מצויים
אברי נוף רגשים, אמא אדמה, חרשה
לקצצה שלמה של רקדנים לחסחופ
החח שמלטה רחכה, קלארק מדקלם
בדמות אלכס פרסלי כעלירס וקורה
שיר, שנקצצו תכל לזכר ידיו המת.
טאוטאן; אתהנם של יוק אנו ויון לון.
הורצחו של לון, מופעים וממסיקה
המלוח חיא קטעי שירים
מחורק של אותו עשור.
המיוח כעבודתו של
קלארק הוא ציור
מפיע בין יסודות
מרכיבים פקקים והנועה
באלסט מסורחית. לגמרי.

מייקל קלארק
„נער הזהב“ של
המחול הבריטי מגיע
עם להקתו לישראל

מאת גיורא מנור

המחול המערבי הישראלי לייאולב עם הדי
לשתיים ברימניה, נרר הירושם כי פעילי ה
שמואל בתנועות המזרח המודרניות נגלו חלק
פעיל ומרכזי בוחלית הבנה פאישית הירשית
עם השלישית.

הנעים אלו של השמאל המודרני - חוגים כמו „הזית
והרחל“ המזרח של השלום, „יראלוב ישראל פלשתיני“
וק - נשמעת בעת האחרונה קריאה להגדרה חדשה של
המחול המערבי, הגדרה שמעצם שותה מתקוממת כנגד חלק
מיסודות המרכיבים את התרבות הישראלית העברית. קודמת
להחישת תרבות העברית.

את משימת המרכיב שפעלו למען הכנת המשלחת
לחופה הוא יוסף שילוח, שחקן קולנוע וטלוויזיה, בן 45.
המנהל כיום העוקף ועליו נה שנים רבות כשכונות ובעיירות
המזרחיות בן תלמה היאטון הקהילתי וקן כפעילות של
המחול המערבי.

אין שילוח חל מפעילותו ההיסטורית בתקופה כה תחבט
נענית קיומית - בעיקר של החז והווייה ישראלית שנוצרה
מרכה של מהגרים לרכיב. התערדר הצורך בחוגים אלו של
המחול המערבי, לשנות את פני התרבות הישראלית.
על מרכיבים על עיצוב פני התרבות של ישראל הוא אומר.
לעצם שרבים הסינים המעידים על כך שטום עוצבה, בדי
לעצם מות התרבות הישראלית צריכה להיות תקופה ארוכה
והקשר של רגועה. אך אנו, כישראלים, חיים כמשך 40 שנה
בין מלחמה מתמדת ולכן נוצרה כאן תרבות של מלחמה
קללה להטות את חורמה לייצור נדמות ממושכת של
אליטה טהנה וארעיות.

הנאים כאלה התרבות הישראלית לא חוכל לייצור נדמות
הנפישות וס סמורה לא השאירה רכר לאנשות כגלל מוחה
אחרות, ועליו מטלת הברירה - האם להיות כאחונה או
מאחנה.

המחול המערבי כיום תפישת חיים אחרת - תפילה
אחרת - אנו חייבים לחיות כמו אחרונה - כלומר, להשלים
עם קיומנו כאנור חם התיכון, לחיות בשלום עם הסובבים
אנו. כשנחנה תקופות של שלום רחוק נוכל לחשוב על
דיו טיפוס חדש של ישראל. הטיפוס הישראלי שנוצר כיום
- הא טיפוס שחי על מלחמה, ועל מנה להצדיק את המלחמה
הזאת מטייפיקציה מהשכח.

וגו התפישו של השכול כמיוסוס

אין טיפוס של ישראלי חדש חייבים רוצים לראות
באשית, צריך להבין מה תוחות הישראלית העברית על
מה לצנות לשנותה. המאפיין הישראלי הנזקק ביותר
נני מצינת הירי של הישראלי הני בצורה כואבת ביותר
כיום התבנות. זה כל כך ישראלי לחיות עם המוות, לקשור
סיום ולמנה כהילות את רמתו של הכול. המיטיפיקציות
הלו שמהללות את המוות יצירות ומחזקות את רמתו של
הישראלי הישראלי. מצייתת השכול עוטפת את קיומנו הכסטי
כן - רמות לוכשי השחרים שעמוסים כמות - חזו ריכוך
אנטיני שהגיע לרדג מיתום. אנו שומעים חשכם והערך
במיתום ציו לנו את החיים - ולחיים כאלה אנו קוראים
החיים הישראלי.

החלף זה של פשיטת רגל של הציונות הול עם מלחמה
שם עם בטיסו של מיתום חדש לזירה - קירוש הקורש.
המלחמה והמחנה. לגלרית הדימויים גבס נודם חדש -
הישראלי החדש המהפלי על רקע הטנקים. מלחמה ששה
היום העצמית את המיתום הזה. היא הוקבלה לישות ימי
הנביא כך הגיע עם ישראל לרדג העליונה של הכיסא
החדש, והחנה המסית של הישראלי נקבעה - אנו עם. אנו לכר
הישראלי.

אנו בתודתי המסירה האחרונה של הציונות השפוח
קראת לתורה לערבי המוקדית, ערכי עבודה וכיבוש הארמה.
השקפה לוחמית היתה בין היתר גם אקס של החקיקומות כנגד
אחם מיתוסים. שביצאה המשלחת לרומניה עמדת משפחה
שכלה וכתבה את הוצאות כוברים. על שום מה - משום
שקישל ללסם דרך הופת לשלום משום שביקשו להפסיק את
המלחמה. את תרבות השכול. הם עשו זאת כשל - התמיכה
השלישה באן, שהשכול מקנה וכות יתר על הארץ, וטוב למות
נער ארצו. אי מבין את האנשים הללו שקיבלו חיוקים
עומדים לעשות הן מהשכול. אי אנו יודעים מהם להפסיק
לחיות את האסמור הקיומי הזה. קשה לי לתפוש נדמות
התרבות המצויקות משפחות שכולות שיוצאות להפני כנגד
ניאומם שטנסים למנוח את השכול. משפחה כזאת, שמפגינה
אשמה בעצם - אל תפסיקו את השכול, המשיכו לחילתם.
תפשו עוד מות.

השקפה לוחמית. היתה ועקה כנגד התמיכה של השכול
במיתום. תפשו כנגד התמיכה האומרת עם לברך ישות. אנו
מפנים כי חייבת להיות דרך אחרת - דרך השלום. אתהם
היה אורח חיות והתקיימות.
אין, כי מרע קבוצה דווקא קבוצה של מהותיים מרע לא
תפסיקו הישראליים.

פעילי נגוש המאבק שלנו. אנו התייחסנו לעבודה בי יש
אנשים מודרניים. אין תולדות וזאת היא מטענה המודרנית. אנו
מפנים כי כל ישראלי הוא מודרני. אנו כאן אל הארץ הזאת.
אין חר כה נמשל כה - אינן אשכנזי - אלו ישראלי
שיושבו של דבר גם מודרני - מודרני חיות מצי במודרני.

השקפה זאת בין אשכנזים למודרניים מופת גם במחשבת
המודרנית. משום שאם גוד מער הברור וכלכלי בישראל אין
השקפה לא צריכה להיות בין אשכנזים למודרניים. בין אם תרבות
בן מעמדות נודים.

כל ישראלי מזרחי

מאת אתי דנינו

השתלבות באזור, כהוויה זהה
מזל אה בן, התרומה המגלית של המודרני לחידוש פני
התרבות הישראלית.

אם מרבית על תרומת המודרניים לתרבות העברית
בארץ - אסור לגרס למצב בו תרומתם הייתה תורה
בתרבות הקטנות. למודרניים כעלי מהל מנסלית. מסימת
יכולה להיות הכוללת. לתת תשובה לקיושו של הישראלי החדש
- למודרניים בארץ יש מהמצבאל ליצור תרבות ישראלית
מקורית, ואת משום שבניגוד לאזור המודרני לא היתה את תקופת
לו התלכדות בשאלת הזהות שלה המודרני לא היתה את תקופת
ההשכלה וכתובתה מכי את גטישית ומצייתת השורשיות שלו
ואינן חיות וישות. המודרני הגיע לארץ וחי בה בתרבות
המשכית של תורשה שורשית כלפי א"י שהיא ערש חזיונות
ולא בתרבות מאיראולוגית והשכלה שהיא איראולוגית
הישה לו. מכיון שלא בעס בהוויתו, היינו מקבל את האזור
בו הוא נמצא כחלק מתרבותו והחזות הממשית. למודרני אין
צורך להתבטא מעל עמי האזור או להשליך את עצמו בפני
המשיב - משום שהא "יודי" כי מקורו והדיוש וכן הווייתו
של עמי האזור והם חיות וישות. ביוזיו המגלית הזה יכול
המודרני לתרום לתקין פניה המצוינות לצאמה של התרבות
הישראלית. אי מרכז. על חזיון לערבים מסייגים ותבנות
ממולות, ארבת התרבות הקלה חזר בשיר הוא, ואני מרגיש
את הקורן לערבים ומסוייגים. כי רק על פיהם ניתן לבנות
תרבות תרבותית. לא רק על פני התרבות המגלית או
התבנות. מיתר לתקין ששיני כה יכול רק לתרו את הווייתו
ההשלמה עם עמי האזור, ליצור מצב שיוכל לתרום לקידום
השקפה השלום המשיג.

יוסף שילוח, שחקן
קולנוע וטלוויזיה,
שעמד לנסוע לרומניה
והתחרט. הציונות
השפויה בחרחורי
גסיסה. האם כאחונה
נהיה - או כספרטה
הכוחנית?

0000

